

[Hartvig Frisch.]

enede Nationers Konference har jeg et tydeligt Indtryk af, at det i hvert Fald er et af de Produkter, som der i Øjeblikket stadig er Mangel paa. Det var nemlig den eneste almindelige Forbrugsvare, der endnu, medens jeg var derovre i 1946, var rationeret, og endda meget strengt rationeret. Det kunde jo tyde paa, at naar dette saa hovedrige Land, Amerika, af Hensyn til de nødvendige Forsendelser af Sukker, ogsaa til andre Verdensdele, paalægger sig denne Rationering, er der lige for det første ikke saa megen Grund til at regne med, at vi skulde komme ud af Mangelen paa Sukker i Verden. Men naar vi endelig ser paa Prisen, der altsaa er de 41 Øre, som giver dette Underskud, kan man jo — hvis man føler sig lidt ilde til Mode ved de 65 Mill. Kr., der nu er oparbejdet som Underskud — til Gengæld se paa en anden Del af Statsregnskabet, nemlig dér, hvor Indtægterne er opført, og hvor vi har ikke mindre end 3 Poster af Sukkerindtægter, dels en Post, der hedder Afgift af indenlandsk Sukker, som paa nuværende Budget er anslaaet til 7 Mill. Kr., dels Om sætningsafgift paa Chokolade- og Sukkervarer, der jo væsentligt er en Afgift paa Sukker, og som er anslaaet til 35 Mill. Kr., og dels den yderligere Tillægsafgift paa Sukker, anslaaet til 7 Mill. Kr. Det giver et klækkeligt Beløb i Millioner. Saa kan man sige, at man altsaa tager med den ene Haand og giver med den anden. Vi har en lav Sukkerpris, men til Gengæld opkræver vi Sukkerafgifter til et Beløb, der alligevel langt overstiger det Underskud, der oparbejdes paa den anden Led. Om det er rationelt, kan betvivles. Jeg maa erkende, at jeg hører til dem, der efter Krigens Slutning saa hen til, at en af de første nødvendige Ting over for den store Befolkning var Nedsættelse af en Række af de indirekte Afgifter, derunder Afgift paa Sukker. Det har vi ikke faaet, men til Gengæld kan vi saa sige, at vi har holdt en lavere Sukkerpris, end vel noget andet Land kan pege paa.

Jeg skal hermed slutte, idet jeg naturligvis gaar ud fra, at alle disse Ting vil blive nøjere overvejet i et Udvalg.

Kr. Kristensen: Det foreliggende Lovforslag tilsigter at opretholde en Sukkerordning for det kommende Produktionsaar 1947—48. Lovforslaget følger i det væsentlige Linierne i Lov Nr. 201 af 11. April 1946, som har været gældende i sidste Produktionsaar. Det lykkedes i Fjor at opnaa en væsentlig Stigning i Sukkerroearaet; fra 70 948 Tdr. Land i 1945 steg det til 77 679

Tdr. Land i 1946. Det bliver altsaa en Udvidelse paa ca. 6 700 Tdr. Land. Takket være denne Stigning og en god Avl fik vi i 1946 en stor Sukkerhøst paa i alt 193 Mill. kg Sukker mod 165 Mill. kg i Fjor. Foruden at dække det hjemlige Behov, som udgør 130 Mill. kg, blev der saaledes til Eksport 63 Mill. kg. Det er af stor Værdi med denne Eksport, den er et værdifuldt Bytteobjekt, hvorved vi kan tilbytte os livsvigtige Varer fra Finland, Sverige og ikke mindst fra Norge i Cellulose, Kalksalpeter og meget andet, og samtidig indtjenes der Midler til at nedbringe Sukkerfondens Underskud.

Det store Sukkerroearaal og den gode Sukkerhøst vil i indeværende Aar bidrage godt hertil. Det er ogsaa ønskeligt i det kommende Aar at tilrettelægge en Sukkerordning, der vil give et stort Sukkerroearaal. Lovforslaget er derfor uforandret fra i Fjor. For at stimulere Tegningen ønsker Dyrkerne en Fordobling af Præmien for det øgede Areal, og ganske særlig ønsker Dyrkerne al den Hjælp, der kan ydes til Fremskaffelse af fornøden Arbejdskraft, og dette sidste vil blive ganske afgørende for Arealtegningen, særlig for de store Gaarde. Der var i Fjor en Nedgang i Arealerne paa de store Gaarde, men til Gengæld kom mange mindre Arealer til, idet det ofte er lettere at faa dette Arbejde gennemført til Dels ved egen Indsats. Nedgangen i de store Arealer vil næppe blive mindre i Aar.

Det gik jo saadan, at takket være det gode Efteraarsvejr lykkedes det at faa alle Sukkerroerne bjerget, men var det blevet daarligt Vejr, vilde det ikke have været muligt. Og skal Tegningen forløbe godt i den kommende Sæson, maa der ydes Dyrkerne al den Hjælp, som det er muligt at yde, til Fremskaffelse af den nødvendige Arbejdskraft — ellers tør man simpel hen ikke tegne Arealer til Sukkerroedyrkning. Risikoen har Dyrkerne nu engang, og den er for stor, hvis der ikke er Muligheder for at gennemføre Dyrkningen. Derfor vil jeg gerne henstille til den højtærede Handelsminister, at der paa dette Omraade ydes Dyrkerne al den Støtte, som det er muligt at yde dem. Men naar det er sagt, haaber vi tillige, at baade de gamle Arealer kan bevares, og at der yderligere kommer mange mindre Arealer til. I mindre Landbrug er det tit lettere at klare den arbejdsmæssige Side, og af mange Grunde er det en Fordel med Sukkerroedyrkingen, hvor man ligger godt for den og Dyrkningen kan indgaa i Driften paa en naturlig Maade. Derfor er der mange mindre Jordbrugere, som naturligt maa være interesserede i dette.